

Koło i kula

Koło jest najprostszą i najdoskonalszą figurą. Wszystkie punkty okręgu znajdują się w równej odległości od środka, nie ma niczego „przed” czy „poza” nim. Dlatego symbolizuje on pełnię i doskonałość. Nic ma też ani początku, ani końca, dlatego obrazuje wieczność. W symbolice koła nawiązywano do wiecznego, kolistego ruchu kosmosu. A podobnie jak linia koła wraca do początku, tak ziemskie życie powraca do punktu wyjścia. Figura ta obrazuje więc wciąż odnawiające się życie, powstające z obumierającej natury. Z tej racji umieszczano ją na antycznych pomnikach grobowych, urnach z prochami itp. Używano jej również w ornamentyce i architekturze domów mieszkalnych.

Podobna jest symbolika kuli. Ponieważ można w niej umieścić każde regularne ciało, jest symbolicznym obrazem absolutnej wszechobecności i wszechsprawczości Boga. Nagrobne przedstawienia gry w piłkę lub zabawy dyskiem oznaczają powołanie do nieśmiertelności. Z taką samą myślą umieszczano obraz kuli na wazach i kamieniach grobowych. Chrześcijaństwo przejęło tę symbolikę kuli. Pseudo-Dionizy uważa, że miłość Boga rozlewa się we wszechświecie w formie niekończących się kulistych sfer. Moc Jego miłości dociera do najdalszych istot, aby je ponownie zjednoczyć i kolistym ruchem doprowadzić do wiecznego prapoczątku. Na tej symbolice koła i kuli opiera się interpretacja aureoli otaczających głowę Chrystusa, Matki Bożej i świętych.